

KIRJE AMERIKAN TYÖLÄISILLE ²⁷

Toverit! Eräs venäläinen bolshevikki, joka osallistui vuoden 1905 vallankumoukseen ja on viettänyt sen jälkeen monta vuotta maassanne, tarjoutui toimittamaan teille kirjeeni. Otin mielelläni vastaan hänen tarjouksensa, varsinkin kun Amerikan vallankumouksellisten proletaarien tulee esittää nimenomaan nyt erittäin tärkeitä osaa amerikkalaisen imperialismin leppymättöminä vihollisina, tuon kaikkein vereksimmän ja voimakkaimman imperialismin, kapitalistien liikevoittojen jakamiseksi toimeenpannun maailman kansojen teurastuksen viimeisimmän osanottajan leppymättöminä vihollisina. Amerikan miljardöörit, nuo nykyajan orjanomistajat, ovat nimenomaan nyt aloittaneet erittäin traagillisen sivun verisen imperialismin verisessä historiassa antaessaan suostumuksensa — samantekevää, suoranaisesti vai välillisesti, avoimestiko vai ulkokultaisen verhotusti — englantilais-japanilaisten villipetojen aseelliseen sotaretkeen, jonka tarkoituksena on ensimmäisen sosialistisen tasavallan kukistaminen.

Uusimman, sivistyneen Amerikan historia alkaa eräällä niistä suurista, todella vapautuksellisista, todella vallankumouksellisista sodista, joita on ollut niin vähän ryöstösotien valtavan paljouden lomassa, ryöstösotien, jotka, samoin kuin nykyisenkin imperialistisen sodan, on aiheuttanut kuninkaiden, maanomistajien ja kapitalistien välinen kahakka anastettujen maiden tai ryövättyjen liikevoittojen jakamisessa. Puheena oleva sota oli Amerikan kansan sotaa englantilaisia rosvoja vastaan, jotka sortivat ja pitivät siirtomaaorjuudessa Amerikkaa samoin kuin nuo „sivilisoidut” verenimijät vielä nykyäänkin sortavat ja pitävät siirto-

maatorjuudessa satoja miljoonia ihmisiä Intiassa, Egyptissä ja maailman kaikilla perukoilla.

Siitä ajasta on kulunut likimain 150 vuotta. Porvarillinen sivilisaatio on kantanut runsaat hedelmänsä. Amerikka on noussut vapaiden sivistysmaiden joukossa ensimmäiselle sijalle yhteenliitetyn inhimillisen työn tuotantovoimien kehityksessä, koneiden ja uusimman tekniikan kaikkien ihmeiden hyväksikäytössä. Samalla Amerikka on noussut kärkitiloille niiden maiden joukossa, joissa mitä syvin kiulu erottaa yhtäältä kourallista häikäilemättömiä, lokaan ja ylellisyyteen pakahtuvia miljardöörejä ja toisaalta ikuisesti kurjuuden partaalla eläviä miljoonia työtätekeviä. Amerikan kansa, joka antoi maailmalle esikuvallisen näytteen vallankumouksellisesta sodasta feodaaliorjuutta vastaan, on joutunut uudenaikaisimpaan, kapitalistiseen, pienen miljardööriryhmän palkkaorjuuteen, se on joutunut esiintymään palkattuna pyövelinä, joka oli vuonna 1898 „vapautuksen” varjolla nujertamassa Filippiinejä rikkaan konnajoukon mieliksi ja joka on vuonna 1918 nujertamassa Venäjän Sosialistista Tasavaltaa verukkeenaan sen „puolustaminen” saksalaisilta.

Mutta nelivuotinen imperialistinen kansojen teurastus ei ole mennyt hukkaan. Kiistämättömät ja päivänselvät tosiasiat ovat lopullisesti paljastaneet kansan petkutuksen, jota kummankin, sekä englantilaisen että saksalaisen rosvoryhmän heittiöt ovat harjoittaneet. Nämä neljä sotavuotta ovat sodan tuloksissa tuoneet näkyviin kapitalismin yleisen lain sovellettuna ryövärien keskeiseen saaliinjakosotaan: se, joka oli rikkain ja voimakkain, on rikastunut ja ryövännyt itselleen enimminkin; joka oli kaikkia muita heikompi, sitä on ryöstetty, raadeltu ja puristettu ja kuristettu viimeiseen asti.

Englannin imperialismiin rosvot olivat muita voimakkaampia „siirtomaatorjiensa” lukumäärän puolesta. Englannin kapitalistit eivät ole menettäneet vaaksaakaan „omaa” (s.o. vuosisatojen kuluessa anastamaansa) maata, vaan ovat kahmineet kaikki Saksan afrikkalaiset alusmaat, anastaneet Mesopotamian ja Palestiinan, kuristaneet Kreikan ja alkaneet ryöstää Venäjää.

Saksan imperialismiin rosvot olivat voimakkaimpia sota-voimiensa organisaation ja kurinalaisuuden puolesta, mutta heikompia siirtomaiden määrän puolesta. Ne ovat menettäneet kaikki siirtomaansa, mutta ryövänneet puoli

Eurooppaa, kuristaneet eniten pieniä maita ja heikkoja kansoja. Sepä vasta suurta „vapautussotaa” molemmin puolin! Kuinka hyvin molempien ryhmittymien rosvot, englantilais-ranskalaiset ja saksalaiset kapitalistit, ovatkaan „puolustaneet isänmaata” lakeijainsa, sosialishovinistien, s.o. „oman” porvaristonsa puolelle siirtyneiden sosialistien kanssa!

Amerikkalaiset miljardimiehet olivat miltei rikkaimpia, ja heidän maantieteellinen asemansa oli vaarattomin. He ovat rikastuneet eniten. He ovat tehneet velallisikseen kaikki, jopa rikkaimmatkin maat. He ovat ryövänneet satoja miljardeja dollareita. Ja jokaisessa dollarissa näkyy jälkiä liasta: Englannin ja sen „liittolaisten” samoin kuin Saksan ja sen vasallien keskisistä likaisista salaisista sopimuksista, jotka koskevat ryöstösaaliin jakoa, keskinäistä „avunantoa” työläisten sortamisessa ja internationalisti-sosialistien vainoamisessa. Jokaisessa dollariin on tarttunut nokare likaa „tuottoisista” sotatarvikehankinnoista, jotka ovat rikastuttaneet jokaisessa maassa upporikkaita ja saattaneet köyhiä puille paljaille. Jokaisessa dollarissa näkyy jälkiä verestä — siitä merellisestä verta, jonka 10 miljoonaa kaatunutta ja 20 miljoonaa sotavammaista ovat vuodattaneet suuressa, jalossa, pyhässä vapautustaistelussa siitä, englantilainen vai saksalainen rosvo saa suuremman saaliin, englantilaisetko vai saksalaiset pyövelit osoittautuvat *pahimmiksi* maailman heikkojen kansojen kuristajiksi.

Kun saksalaiset rosvot ovat lyöneet ennätyksen sotaisten veritekojensa petomaisuudessa, niin englantilaiset ovat lyöneet ennätyksen ryöstämiensä siirtomaiden paljoudessa sekä myös inhottavan tekopyhyytensä hienostuneisuudessa. Nimenomaan nyt englantilais-ranskalainen ja amerikkalainen porvarilehdistö levittää monissa miljoonissa sanomalehtinumeroissa valheita ja parjauksia Venäjistä puolustellen tekopyhästi sitä vastaan harjoittamaansa ajojahtia pyrkimyksellä muka „puolustaa” Venäjää saksalaisilta!

Tämän katalan ja halpamaisen valheen kumoamiseksi ei tarvitse tuhlata paljoakaan sanoja, riittää viittaus yhteen yleisesti tunnettuun tosiasiaan. Kun lokakuussa 1917 Venäjän työläiset kukistivat imperialistisen hallituksensa, niin Neuvostovalta, vallankumouksellisten työläisten ja talonpoikain valta, tarjosi avoimesti oikeudenmukaista, ilman aluevaltauksia ja sotakorvauksia solmittavaa rauhaa, jossa

otettaisiin täysin tasavertaisesti huomioon kaikkien kansakuntien oikeudet,— se tarjosi tällaista rauhaa *kaikille* sotaa käyville maille.

Nimenomaan englantilais-ranskalainen ja amerikkalainen porvaristo hylkäsi tarjouksemme, nimenomaan se kieltäytyi jopa keskustelemasta kanssamme yleisestä rauhasta! Nimenomaan *se* menetteli petturimaisesti, kun oli kysymys kaikkien kansojen eduista, nimenomaan se pitkitti imperialistista teurastusta!

Nimenomaan *se*, asettaen keinottelunsa tavoitteeksi Venäjän vetämisen uudelleen mukaan imperialistiseen sotaan, jättäytyi syrjään rauhanneuvotteluista ja antoi siten vapaat kädet yhtä rosvomaisille Saksan kapitalisteille, jotka panivat Venäjän hyväksymään Brestin anastushenkisen pakko-rauhan!

On vaikea kuvitella iljettävämpää tekopyhyyttä kuin *se*, miten englantilais-ranskalainen ja amerikkalainen porvaristo nyt työntää „syyntä” Brestin rauhasta meidän niskoillemme. Juuri niiden maiden kapitalistit, joiden vallassa oli muuttaa Brest yleisiksi neuvotteluiksi yleisestä rauhasta, esiintyvät meidän „syyttäjinämme”! Siirtomaiden ryöväyksellä ja kansojen teurastuksella rikastuneet englantilais-ranskalaisen imperialismin haaskalinnut ovat pitkittäneet sotaa jo melkein kokonaisen vuoden Brestin rauhan jälkeen, ja juuri ne „syyttävät” *meitä*, bolshevikkeja, jotka olemme ehdottaneet oikeudenmukaista rauhaa kaikille maille,— *meitä*, jotka olemme mitätöntäneet, julkaisseet, saattaneet yleisen häpeään alaiseksi entisen tsaarin ja englantilais-ranskalaisten kapitalistien väliset salaiset rikolliset sopimukset.

Koko maailman työläiset, missä ikinä maassa he asuvatkin, tervehtivät *meitä*, osoittavat meille myötätuntoaan, taputtavat meille käsiään sen johdosta, että me olemme murtaneet imperialististen yhdyssiteiden, likaisten imperialististen sopimusten, imperialististen kahleiden rautarenkaat,— sen johdosta, että olemme riistäytyneet vapauteen ja ottaneet sen nimessä kantaaksemme raskaimmatkin uhrin,— sen johdosta, että me sosialistisena tasavaltana, vaikkakin raadeltuna, imperialistien ryöväämänä, olemme pysyneet imperialistisen sodan *ulkopuoolella* ja nostaneet koko maailman nähden rauhan lipun, sosialismin lipun.

Ei ole ihme, että kansainvälisten imperialistien rosvojoukkio vihaa tämän takia meitä, että he „syyttävät” meitä, että myös kaikki imperialistien lakeijat, m.m. meikäläiset oikeisto-eserrät ja menshevikit „syyttävät” meitä. Noiden imperialismin kahlekoirien viha bolshevikkeja kohtaan samoin kuin kaikkien maiden valvutuneiden työläisten myötätunto antaa meille uutta uskoa, että asiamme on oikea.

Ei ole sosialisti se, joka ei ymmärrä, että voidaan ja täytyykin mennä millaisiin tahansa uhrauksiin, muun muassa olla valmis uhraamaan osa aluetta, kärsimään raskaita imperialismien aiheuttamia tappioita, jotta saataisiin voitto porvaristosta, jotta valta siirtyisi työläisille, jotta *alkaisi* kansainvälinen proletaarinen vallankumous. Ei ole sosialisti se, joka ei ole *teoin* todistanut olevansa valmis „oman” isänmaansa osalta mitä suurimpiin uhrauksiin edistääkseen käytännössä sosialistisen vallankumouksen asiaa.

Englannin ja Saksan imperialistit eivät kaihtaneet hävittää ja kuristaa „oman” asiansa tähden, s.o. saavuttaakseen maailmanherruuden, useita valtakuntia, alkaen Belgiasta ja Serbiasta ja aina Palestiinaa ja Mesopotamiaa myöten. Pitäisikö siis sosialistien, kun on kysymyksessä heidän „oma” asiansa, kun on kysymyksessä koko maailman työtätekevien vapauttaminen pääoman ikeestä, kestävän maailmanrauhan aikaansaattaminen, pitäisikö heidän odottaa, kunnes löydetään sellainen tie, joka ei vaadi uhreja, pitäisikö heidän pelätä aloittaa taistelu ennen kuin helppo voitto on „taattu”, pitäisikö heidän asettaa „oman”, porvariston luoman „isänmaan” turvallisuus ja eheys sosialistisen maailmanvallankumouksen etujen yläpuolelle? Ne kansainvälisen sosialismin häpäisijät, ne porvarillisen moraalien lakeijat, jotka niin ajattelevat, ansaitsevat kolminkertaista ylenkatsetta.

Englantilais-ranskalaisen ja amerikkalaisen imperialismien saalistajapedot „syyttävät” meitä „sopimuksenteosta” Saksan imperialismien kanssa. Voi teeskentelijöitä! Voi konnia, jotka parjaavat työväen hallitusta vavisten pelosta sen myötätunnon johdosta, jota „heidän” omien maittensa työläiset osoittavat meitä kohtaan! Mutta heidän teeskentelynsä paljastetaan. He eivät ole ymmärtävinään, mikä ero on „socialistien” ja porvariston (oman tai vieraan) kesken solmitulla, *työläisiä vastaan*, työtätekeviä vastaan tähdä-

tyllä sopimuksella ja oman porvaristonsa voittaneiden työläisten *turvaksi* tehdyllä sopimuksella, joka on solmittu yhdenvärisen porvariston kanssa ja toista kansallisiväriä tunnustavaa *porvaristoa vastaan*, siinä tarkoituksessa, että proletariaatti voisi käyttää hyväkseen porvariston eri ryhmien välisiä vastakohtaisuuksia.

Todellisuudessa jokainen eurooppalainen ymmärtää erinomaisesti tämän eron, ja Amerikan kansa on joutunut „kokemaan” sen erikoisen havainnollisesti omassa historiassaan, kuten heti osoitan. On sopimuksia ja sopimuksia, on *fagots et fagots**, kuten ranskalaiset sanovat.

Kun Saksan imperialismiin saalistajarovot marssittivat helmikuussa 1918 sotajoukkonsa aseetonta, armeijansa kotiuttanutta Venäjää vastaan, joka oli pannut toivonsa proletariaatin kansainväliseen solidaarisuuteen ennen kuin kansainvälinen vallankumous oli täysin kypsynyt, niin silloin en epäröinyt lainkaan tehdä tunnettua „sopimusta” Ranskan monarkistien kanssa. Ranskalainen kapteeni Sadoul, joka sanoi olevansa myötämielinen bolsheveikeille, mutta todellisuudessa palveli uskollisesti ja vakaumuksellisesti Ranskan imperialismia, toi luokseni ranskalaisen upseerin de Lubersacin. „Olen monarkisti, ainoana päämääränäni on Saksan tappio”, lausui de Lubersac minulle. Se on itsestään selvää, minä vastasin (*cela va sans dire*). Tämä ei vähääkään estänyt minua „sopimasta” de Lubersacin kanssa palveluksista, joita räjäytysasioita tuntevat ranskalaiset upseerit halusivat tehdä meille räjäyttämällä rautatielinjoja saksalaisten hyökkäyksen viivästyttämiseksi. Se oli näyte „sopimuksesta”, jonka hyväksyy kuka tahansa tietoinen työläinen, se oli näyte sosialismin etujen mukaisesta sopimuksesta. Minä ja ranskalainen monarkisti puristimme toistemme kättä, vaikka tiesimme, että kumpikin meistä olisi mielihyvin vetänyt hirteen „sopimuskumppaninsa”. Mutta meidän etumme kävivät sillä kerralla yhteen. Hyökkäävien saksalaisten rovsojen torjumiseen *me* käytimme venäläisen ja kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen eduksi yhtä rosvomaisia *toisten* imperialistien vastaintressejä. Palvelimme sillä tavoin Venäjän ja muiden maiden työväenluokan etuja, lujitimme proletariaattia ja heikensimme maailman porvaristoa, turvauduimme *jokaisen*

* — on ero puulla ja puulla. *Toim.*

sodan kannalta mitä laillisimpaan ja välttämättömimpään manööveriin, luovimiseen ja perääntymiseen odottaessamme hetkeä, jolloin nopeasti kypsyvä proletaarinen vallankumous *kypsyä lopullisesti* useissa eturivin maissa.

Ja vaikka englantilais-ranskalaisen ja amerikkalaisen imperialismin hait olisivat kuinka kiukuissaan, vaikka ne miten parjaisivat meitä, vaikka kuluttaisivat sitäkin enemmän miljoonia oikeistoieserrien, menshevikkien ynnä muiden sosialistipatrioottien lehtien lahjomiseen, *en hetkeäkään epäro*i solmia *samanlaista* „sopimusta” saksalaisen imperialismin rosvojen kanssa, jos englantilais-ranskalaisten joukkojen hyökkäys Venäjälle tekee sen tarpeelliseksi. Ja tiedän hyvin, että Venäjän, Saksan, Ranskan, Englannin, Amerikan, sanalla sanoen koko sivistyneen maailman valvutunut proletariaatti hyväksyy taktiikkani. Sellainen taktiikka helpottaa sosialistista vallankumousta, jouduttaa sen tuloa, heikentää kansainvälistä porvaristoa, lujittaa siitä voitolle pääsevän työväenluokan asemia.

Amerikan kansa puolestaan on jo kauan sitten käyttänyt tätä taktiikkaa, ja hyödyksi vallankumoukselle onkin käyttänyt. Kun se kävi suurta vapaussotaansa englantilaisia sortajia vastaan, sillä oli vastassaan myös ranskalaiset ja espanjalaiset sortajat, jotka omistivat osan nykyistä Pohjois-Amerikan Yhdysvaltojen aluetta. Käydessään raskasta sotaa vapautumisensa puolesta Amerikan kansa solmi samoin „sopimuksia” eräiden sortajien kanssa toisia vastaan, heikentääkseen sortajia ja voimistaakseen niitä, jotka taistelivat vallankumouksellisesti sortoa vastaan, sorrettujen *kansanjoukkojen* etuja silmälläpitäen. Amerikan kansa käytti hyväkseen ranskalaisten, espanjalaisten ja englantilaisten eripuraisuutta, se taisteli toisinaan jopa sortajain, ranskalaisten ja espanjalaisten sotaväen rinnalla englantilaisia sortajia vastaan, se voitti aluksi englantilaiset ja vapautui sitten (osaksi lunnaita maksamalla) ranskalaisista ja espanjalaisista.

Historiallinen toiminta ei ole kuin Nevskin prospektin katukäytävä, on suuri venäläinen vallankumousmies Tshernyshevski sanonut²⁸. Ken „sallii” proletariaatin vallankumouksen vain „ehdolla”, että se sujuu helposti ja kitkattomasti, että eri maiden proletaarien yhteistoiminta alkaa heti, että tappioiden mahdottomuus on etukäteen taattu, että vallankumouksen tie on leveä, väljä, suora, ettei voittoa

kohti kuljettaessa tarvitse aika ajoin tehdä mitä raskaimpia uhrauksia, „pitää puoliaan piiritetyssä linnoituksessa” tai ponnistella eteenpäin mitä kaitaisimpia, vaikeakulkuisimpia, mutkikkaimpia ja vaarallisimpia vuoristopolkuja,— hän ei ole vallankumoustaistelija, hän ei ole karistanut itsestään porvarillisen sivistyneistön pedanttisuutta, hän joutuu käytännössä aina luisumaan vastavallankumouksellisen porvariston leiriin, niin kuin meikäläiset oikeistoieserrät, menshevikit ja vieläpä (jos kohta harvemmin) vasemmistoeserrätkin tekevät.

Porvaristoa matkien nämä herrat syyttelevät mielellään meitä vallankumouksen „kaaoksesta”, teollisuuden „hävityksestä”, työttömyydestä ja leivättömyydestä. Kuinka tekopyhiä nuo syytökset ovatkaan, koska niiden esittäjät ovat puoltaneet ja kannattaneet imperialistista sotaa tai „olleet yhtä mieltä” tuota sotaa jatkaneen Kerenskin kanssa! Nimenomaan imperialistinen sota on syynä kaikkiin näihin onnettomuuksiin. Sodan synnyttämä vallankumous ei voi välttyä uskomattomilta vaikeuksilta ja kärsimyksiltä, jotka monivuotinen hävittävä, taantumuksellinen kansojen teurastus on jättänyt jälkeensä. Meidän syyttäminen teollisuuden „hävittämisestä” tai „terrorista” on teeskentelyä tai tylsää pedanttisuutta, sitä, ettei kyetä ymmärtämään vallankumoukseksi sanotun raivokkaan, äärimmilleen kärjistyneen luokkataistelun perusehtoja.

Itse asiassa moiset „syyttäjät”, kun he „tunnustavat” luokkataistelun, rajoittuvat tunnustamaan sen sanoissa, mutta käytännössä lankeavat alituisesti poroporvarilliseen luokkien välisen „sovinnon” ja „yhteistoiminnan” utopiaan. Vallankumouksen aikakaudella näes luokkataistelu on saanut aina ja kaikissa maissa välttämättä ja kiertämättömästi *kansalaissodan* muodon, kun taas kansalaissota on mahdollonta ilman perinpohjaisia hävityksiä, ilman terroria, ilman muodollisen demokratian kaventamista sodan tarkoituksien hyväksi. Vain makeilevat papit — yhdentekevää, kristilliset vai „maallikot” parlamentaaristen salonkisosialistien hahmossa — voivat olla näkemättä, ymmärtämättä, aistimatta tuota välttämättömyyttä. Vain kuolleet „koteloihmiset”²⁹ saattavat vetäytyä sen perusteella syrjään vallankumouksesta, vaikka heidän pitäisi rientää taisteluun kiihkeinä ja päättäväisinä silloin, kun historia vaatii

ihmiskunnan suurimpien kysymysten ratkaisemista taistelulla ja sodalla.

Amerikan kansalla on vallankumouksellinen perinne, ja Amerikan proletariaatin parhaat edustajat, jotka ovat useaan kertaan ilmaisseet olevansa täysin myötämielisiä meitä bolshevikkeja kohtaan, ovat omaksuneet tuon perinteen. Se perinne on XVIII vuosisadan vapaussota englantilaisia vastaan ja sitten XIX vuosisadan kansalaissota. Vuonna 1870 Amerikka oli eräissä suhteissa *jäljessä* vuodesta 1860, jos rajoitutaan tarkastelemaan vain muutamien teollisuusalojen ja kansantalouden „hävitystä”. Mutta mikä pedantti, mikä idiootti olisikaan henkilö, joka koettaisi *tällä* perusteella kiistää vuosien 1863—1865 Amerikan kansalaissodan suunnattoman, maailmanhistoriallisen, edistyksellisen ja vallankumouksellisen merkityksen!

Porvariston edustajat ymmärtävät, että neekeriorjuuden hävittämiseksi ja orjanomistajain vallan kukistamiseksi koko maan kannatti käydä läpi monivuotisen kansalaissodan kausi, kaikkiin sotiin liittyvä pohjattoman kurjuuden, hävityksen, terrorin kausi. Mutta nyt, kun on kysymys mittaamattomasti suuremmasta tehtävästä, kapitalistisen *palkka*orjuuden kukistamisesta, porvariston vallan kukistamisesta, — nyt porvariston edustajat ja puolustajat samoin kuin porvariston säilyttämät ja vallankumousta kammoksuvat reformisti-sosialistitkaan eivät voi eivätkä halua käsittää kansalaissodan välttämättömyyttä ja laillisuutta.

Amerikan työläiset eivät lähde porvariston mukaan. He tulevat olemaan meidän rinnallamme, porvaristonvastaisen kansalaissodan kannalla. Amerikan ja koko maailman työväenliikkeen historia lujittaa tätä vakaumustani. Mieleeni muistuvat myös Amerikan proletariaatin erään pidetyimän johtajan Eugene Debsin sanat. Hän kirjoitti „Vetoomuksessa Järkeen” (Appeal to Reason)³⁰ — muistaakseni vuoden 1915 lopulla, artikkelissaan „What shall I fight for” („Minkä puolesta olen taisteleva”) — (siteerasin tuota artikkelia alkuvuodesta 1916 eräissä julkisessa työväen kokouksessa, joka pidettiin Bernissä Sveitsissä)*, —

että hän, Debs, antaisi pikemmin ampuua itsensä kuin suostuisi äänestämään määrärahoja nykyistä, rikollista, taantumuksellista sotaa varten; että hän, Debs, tuntee pro-

* Ks. Teokset, 22. osa, s. 116. *Toim.*

letaarien näkökannalta katsoen vain yhden pyhän ja laillisen sodan, nimittäin sodan kapitalisteja vastaan, sodan ihmiskunnan vapauttamiseksi palkkaorjuudesta.

Minua ei kummastuta, että Wilson, Amerikan miljardörien päämies, kapitalisti-haiden käskyläinen, telkesi Debsin vankilaan. Riehkukoon porvaristo todellisia internationalisteja vastaan, vallankumouksellisen proletariaatin todellisia edustajia vastaan! Voittoisan proletaarisen vallankumouksen päivä koittaa sitä pikemmin, mitä julmemmin ja petomaisemmin porvaristo käyttäytyy.

Meitä syytetään vallankumouksemme aikaansaattamista hävityksistä... Ja ketkä ovat syyttäjiä? Porvariston häntyrit,— sen saman porvariston, joka on neljä vuotta jatkuneen imperialistisen sodan aikana hävittänyt melkein tyystin eurooppalaisen kulttuurin, saattanut Euroopan barbaarisuuteen, metsäläisyyteen, nälänhätään. Tuo porvaristo vaatii nyt meiltä, ettei meidän pidä tehdä vallankumousta näiden hävitysten perusteella, kulttuurin sirpaleiden, sodan aikaansaamien sirpaleiden ja raunioiden keskellä eikä niiden ihmisten avulla, joista sota on tehnyt metsäläisiä. Ah, kuinka humanista ja oikeudenmukaista tuo porvaristo onkaan!

Sen palvelijat syyttävät meitä terroristista... Englantilaiset porvarit ovat unohtaneet oman historiansa vuoden 1649, ranskalaiset puolestaan vuoden 1793. Terrori oli oikeudenmukaista ja laillista, kun porvaristo käytti sitä omaksi hyödykseen feodaaleja vastaan. Terrori muuttui hirvittäväksi ja rikolliseksi, kun työläiset ja talonpoikaisköyhälistö rohkenivat käyttää sitä porvaristoa vastaan! Terrori oli oikeudenmukaista ja laillista, kun sitä käytettiin jonkin tietyn riistäjävähemmistön asettamiseksi toisen riistäjävähemmistön tilalle. Terrori muuttui hirvittäväksi ja rikolliseksi, kun sitä alettiin käyttää *kaikkinaisen* riistäjävähemmistön kukistamiseksi, todellisen valtaenemmistön eduksi, proletariaatin ja puoliproletariaatin, työväenluokan ja talonpoikaisköyhälistön eduksi!

Kansainvälinen imperialistinen porvaristo on tapattanut 10 miljoonaa ihmistä ja tehnyt vammaisiksi 20 miljoonaa „omassa” sodassaan, sodassa sen ratkaisemiseksi, mitkä rosvot, englantilaisetko vai saksalaiset, pääsevät koko maailman valtiaiksi.

Jos *meidän* sotamme, sorrettujen ja riistettyjen sota sortajia ja riistäjiä vastaan, vaatii puoli miljoonaa tai miljoona ihmisiä kaikissa maissa, niin porvaristo sanoo, että edelliset uhrit ovat laillisia, jälkimmäiset rikollisia.

Proletariaatti sanoo kokonaan toista.

Proletariaatti oppii nyt, imperialistisen sodan kauhujen keskellä, tuntemaan perinpohjaisesti ja havainnollisesti sen suuren totuuden, jota kaikki vallankumoukset opettavat, totuuden, jonka työläiset ovat saaneet perinnöksi parhailta opettajiltaan, nykyisen sosialismin perustanlaskijoilta. Tämä totuus on se, että vallankumous ei voi olla menestyksellinen, ellei *lannisteta riistäjien vastarintaa*. Meidän velvollisuutemme oli lannistaa riistäjiä vastarinta, kun me, työläiset ja työtätekevät talonpojat, otimme valtiovoimien haltuun. Olemme ylpeitä siitä, että teimme niin ja teemme niin vieläkin. Olemme pahoillamme siitä, että emme tee sitä kyllin lujasti ja päättäväisesti.

Me tiedämme, että porvaristo on vastustava raivoisesti kaikissa maissa sosialistista vallankumousta ja että tuo vastustus on *kasvava* sitä mukaa kuin vallankumous kehittyy. Proletariaatti murtaa tuon vastarinnan, kypsyy lopullisesti voittoon ja valtaan taistellessaan vastarintaa tekevän porvariston kanssa.

Toitottakoon lahjottu porvarilehdistö koko maailmalle jokaisesta erehdyksestä, jonka vallankumouksemme tekee. Me emme pelkää erehdyksiämme. Ihmiset eivät ole muuttaneet pyhimyksiksi siitä, että on alkanut vallankumous. Ne työtätekevät luokat, joita on vuosisatoja sorrettu, poljettu, pidetty väkivalloin köyhyyden, tietämättömyyden ja raaquuden puristuksessa, eivät voi tehdä vallankumousta ilman erehdyksiä. Ja kuten jo kerran jouduin mainitsemaan, porvarillisen yhteiskunnan ruumista ei voida panna arkkuun eikä haudata maahan*. Surmattu kapitalismi lahoaa, mätännee meidän keskellämme saastuttaen ilmaa löyhkällään, myrkyttäen elämäämme, pauloittaen tuhansin mädän, kuolleen menneisyyden sitein ja seitein kaikkea uutta, raikasta, nuorta ja elävää.

Jokaista meidän tekemäämme sataa erehdystä kohti, joista porvaristo ja sen lakeijat (m.m. menshevikkimme ja oikeistoieserrämme) toitottavat maailmalle, tulee 10.000 yle-

* Ks. Teokset, 27. osa, s. 426. *Toim.*

vää ja sankarillista tekoa — sitä suuremmalla syyllä ylevää ja sankarillista, koska ne ovat koruttomia, näkymättömiä, tehdastyöläisten asuinkorttelin tai syrjäisen kylän arkiseen elämään kätkeytyneitä, koska niitä tekevät ihmiset, joilla ei ole tapana (eikä ole mahdollisuuttakaan) kuuluttaa koko maailmalle jokaisesta menestyksestään.

Mutta siinäkin tapauksessa, että asia olisi päinvastoin — vaikka tiedän, että sellainen oletamus on väärä, — vieläpä siinäkin tapauksessa, että sataa oikeaa tekoamme kohti tulisi 10.000 erehdystä, kuitenkin vallankumouksemme olisi *ja on oleva maailmanhistorian kannalta* suuri ja voittamaton, sillä tämä on *ensimmäinen kerta*, jolloin ei vähemmistö, eivät yksin rikkaat, eivät yksin sivistyneet, vaan todella joukot, työtätekevien valtava enemmistö, rakentavat *itse* uutta elämää, ratkaisevat *oman kokemuksensa* nojalla sosialistisen organisaation vaikeimpia kysymyksiä.

Jokainen erehdys tällaisessa työssä, tässä mitä tunnollisimmassa ja vilpittömimmässä työssä, jota kymmenet miljoonat tavalliset työläiset ja talonpojat suorittavat koko elämänsä uudelleenjärjestämiseksi, — jokainen sellainen erehdys on arvokkaampi kuin tuhat ja miljoona „erehdyksetöntä” menestystä, joita riistäjävähemmistö saavuttaa työtätekevien puijauksessa ja petkutuksessa. Sillä vain sellaisten erehdysten *kautta* työläiset ja talonpojat *oppivat* rakentamaan uutta elämää, oppivat tulemaan toimeen *ilman* kapitalisteja, vain siten he raivaavat itselleen tien voitokkaaseen sosialismiin — raivaavat sen tuhansien esteiden läpi.

Erehdyksiä tekevät vallankumouksellisessa työssään meidän talonpoikamme, jotka tekivät lopun kaikkinaisesta maan yksityisomistuksesta yhdellä iskulla, yhtenä yönä lokakuun 26 päivää vasten (vanhaa lukua) v. 1917, ja nyt kuukaudesta kuukauteen, raivaten tieltään tavattomia esteitä, oikoen itse erehdyksiään, ratkovat käytännössä sellaista mitä vaikeinta tehtävää kuin on talouselämän uusien edellytysten luominen, taistelu kulakkeja vastaan, maiden varmistaminen *työtätekeville* (eikä rikkaille), siirtyminen *kommunistiseen* suurviljelykseen.

Erehdyksiä tekevät vallankumouksellisessa työssään meidän työläisemme, jotka ovat nyt kansallistaneet muutamassa kuukaudessa melkein kaikki suurimmat tehtaat ja oppivat nyt raskaassa jokapäiväisessä työssä uutta taitoa,

kokonaisten teollisuusalojen johtamisen taitoa, kunnostavat kansallistettuja laitoksia raivaten tieltään jättiläismäisiä piintyneisyyden, pikkuporvarillisuuden ja itsekkyyden asettamia esteitä, laskevat kivi kiveltä perustusta *uusille* yhteiskunnallisille siteille, *uudelle* työkurille, *uudelle* työväen ammattiliittojen vallalle jäseniinsä nähden.

Erehdyksiä tekevät vallankumouksellisessa työssään meidän Neuvostomme, jotka syntyivät jo vuonna 1905 joukkojen mahtavan nousun luomina. Työläisten ja talonpoikain Neuvostot ovat *uudentyyppinen* valtio, uutta, *korkeampityyppistä* demokratiaa, ne ovat proletariaatin diktatuurin muoto, keino valtion johtamiseksi *ilman* porvaristoa ja porvaristoa *vastaan*. Niissä demokratia palvelee ensi kerran joukkoja, työtätekeviä, lakkaa olemasta rikkaiden demokratiaa, jollaisena demokratia pysyy kaikissa, demokraattisimminkin porvarillisissa tasavalloissa. Ensi kertaa laajat kansanjoukot ratkaisevat satoja miljoonia ihmisiä käsittävässä mitassa proletaarien ja puoliproletaarien diktatuurin toteuttamistehtävää. *Ei voi olla* puhettakaan sosialismista, ellei tätä tehtävää ratkaista.

Antaa saivartelijain ja auttamattomasti porvarillis-demokraattisten eli parlamentaaristen ennakkoluulojen valtaamien ihmisten pyöritellä neuvottomina päättään meidän Neuvostojemme vuoksi ja takertua esimerkiksi siihen, ettei meillä ole välittömiä vaaleja. Sellaiset ihmiset eivät ole mitään unohtaneet eivätkä mitään oppineet vuosien 1914—1918 suurten mullistusten aikana. Proletariaatin diktatuurin ja uuden työtätekevien demokratian yhdistäminen — kansalaissodan käyminen ja samalla laajojen joukkojen vetäminen mukaan politiikkaan — ei onnistu heti eikä mahdu rutiinin parlamentaarisen demokratian kuluneisiin kaavoihin. Neuvostotasavallan muodossa hahmottuu eteemme uusi maailma, sosialismin maailma. Eikä ole ihme, ettei tuo maailma synny valmiina, ettei se astu ilmoille yhtäkkiä kuin Minerva Jupiterin päästä.

Vanhoissa porvarillis-demokraattisissa perustuslaeissa puhuttiin kauniisti esimerkiksi muodollisesta tasa-arvoisuudesta ja kokoontumisvapaudesta, jota vastoin meidän, proletaarien ja talonpoikien neuvostoperustuslakimme heittää pois ulkokultaisen muodollisen tasa-arvoisuuden. Silloin kun porvarilliset tasavallan kannattajat kaatoivat valtaistuimia, ei huolehdittu tasavaltalaisten ja monarkistien

muodollisesta tasa-arvoisuudesta. Vain petturit tai idiootit saattavat vaatia muodollisesti yhtäläisiä oikeuksia porvaristolle silloin, kun kysymyksessä on porvariston kukistaminen. Työläisten ja talonpoikien „kokoontumisvapaus” ei ole penninkään arvoinen, jos kaikki parhaat rakennukset ovat porvariston hallussa. Meidän Neuvostomme *ovat ottaneet* kaikki hyvät rakennukset sekä kaupungeissa että maaseudulla *pois* rikkailta ja *luovuttaneet kaikki* nämä rakennukset työläisille ja talonpojille *heidän* yhdistyksiään ja kokouksiaan varten. Se on *meidän* kokoontumisvapauttamme — — — työtätekevien kokoontumisvapautta! Siinä on meidän Neuvostolaisen, sosialistisen Perustuslakimme olemus ja sisältö!

Ja siksi me kaikki olemmekin niin syvästi vakuuttuneita siitä, että meidän tasavaltamme, Neuvostojen tasavalta, *on voittamaton*, kohtasivatpa sitä vielä millaiset koettelemukset tahansa.

Se on voittamaton, koska raivopäisen imperialismin jokainen isku, jokainen kansainvälisen porvariston meille tuottama tappio nostattaa taisteluun yhä uusia työläis- ja talonpoikaiskerroksia, opettaa heitä suunnattomien uhrien hinnalla, karkaisee heitä, synnyttää uutta joukkosankaruutta.

Amerikkalaiset työläistoverit, me tiedämme, ettei apunne ehdi luultavasti vielä kohtakaan, sillä vallankumouksen kehitys eri maissa on muodoiltaan ja vauhdiltaan erilaista (toisin ei voisi ollakaan). Tiedämme, että Euroopan proletaarinen vallankumous ei ehkä vielä puhkeakaan lähiviikkoina, vaikka sen kypsyminen onkin viime aikoina ollut nopeaa. Me panemme toivomme kansainvälisen vallankumouksen väistämättömyyteen, mutta se ei suinkaan merkitse, että me tyhmyrien tavoin panisimme toivomme siihen, että vallankumous tapahtuu väistämättömästi *tietyn* lyhyen ajan sisällä. Olemme nähneet omassa maassamme kaksi suurta vallankumousta, vuosien 1905 ja 1917 vallankumoukset, ja tiedämme, ettei vallankumouksia tehdä tilauksesta enempää kuin sopimuksestakaan. Tiedämme, että olosuhteet ovat asettaneet kärkeen *meidän*, Venäjän, sosialistisen proletariaatin taisteluosaston, mikä ei johdu meidän ansioitamme, vaan Venäjän erikoisesta takapajuisuudesta, ja että *ennen* kansainvälisen vallankumouksen puhkeamista voivat erilliset vallankumoukset kärsiä lukuisia tappioita.

Siitä huolimatta tiedämme varmasti olevamme voittamattomia, sillä ihmiskunta ei murru imperialistisen teurastuksen takia, vaan tekee siitä lopun. Ja *meidän* maamme oli ensimmäinen maa, joka *katkaisi* imperialistisen sodan pakkokahleen. Me kannoimme raskaita uhreja taistellesamme tuon kahleen murtamiseksi, mutta *katkaisimme* sen. Me olemme imperialististen riippuvaisuussuhteiden *ulko-puoolella*, olemme nostaneet koko maailman edessä taistelulipun imperialismiin täydellisen kukistamisen puolesta.

Olemme kuin piiritetyssä linnoituksessa, kunnes avuksemme ehtivät toiset kansainvälisen sosialistisen vallankumouksen taisteluosastot. Mutta näitä taisteluosastoja *on*, ne ovat *monilukuisempia* kuin omat osastomme, ne varttuvat, kasvavat ja vahvistuvat sitä mukaa kuin imperialismiin petomaisuudet jatkuvat. Työläiset sanoutuvat irti sosialistipettureistaan, Gomperseista, Hendersoneista, Renaudeleista, Scheidemanneista, Rennereista. Työläiset lähenevät hitaasti, mutta varmasti kommunistista, bolshivistista taktiikkaa, proletaarista vallankumousta, joka yksin kykenee pelastamaan tuhoutuvan kulttuurin ja tuhoutuvan ihmiskunnan.

Sanalla sanoen me olemme voittamattomia, sillä proletaarinen maailmanvallankumous on voittamaton.

N. Lenin

Elokuun 20 pnä 1918.

„Pravda“ № 178,
elokuun 22 pnä 1918

Julkaistaan „Pravda“ lehden tekstistä,
joka on tarkistettu
käsikirjoituksen mukaan